

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελικοστόν και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνηακόσα καὶ ἕξ
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρεα—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Πέντε καὶ εἴκοσι Φλεβάρη,
καὶ ἡ Κορῶνα θ' ἀριβάρη.

Ἐνηακόσα καὶ τριάντα,
καὶ γαλήνη κατὰ πάντα.

Γιὰ σκοπὸ μας ἱερὸ
ἴλγοι στῆχοι ὅτ' ὀφτερό.

Γιὰ τὸν Στόλο, γιὰ τὸν Στόλο, ποῖος λαχεῖα δὲν θὰ πάρῃ ;...
τὰ τοῦ γένους μας ὁ πόθος, ἡ χαρὰ καὶ τὸ καμάρι.
Ποῖος δὲν ὠνειρεύθη Στόλο μὲ μιὰ Νίκη περοφόρος
καὶ στήν πρύμνη καὶ στήν πρῶρα ;

Ὅταν ἓνα καραβάκι νανουρίζετ' ἑλαφρὸ
μὲ τὴν γαλανὴ σημαία στοῦ πελάγου τὸν ἀφρό,
τότε καὶ τὸ σύμβολό μας πέρνει μιὰ περίσσια χάρι
καὶ θαρρεῖς πῶς ἀρμενίζει μὲ Μιαούλη καὶ Κανάρη.

Ὅταν δύστυχοι Ραγιάδες, ποῦ διψοῦν ἐλευθερίαν,
σὲ καράβι τὴν σημαία τῶν ἐλπίδων ἀντικρύζουν,
τότε πόνοους βαλσαμόνει μιὰ κρυφὴ παρηγοριὰ
καὶ τὰ στήθη των πλαταίνουν καὶ τὰ μάτια των δακρύζουν.

Τὸ καράβι, τὸ καράβι,
τοῦτο λαχταροῦν οἱ σκλάβοι.

Τοῦτο μόνον τοὺς φωτίζει
μὲς στήν μαύρη των ὀρφάνη
μὲ τῆς φλόγες τῶν πυρσῶν.
Κι' ἡ σημαία κυματίζει
καὶ τοὺς φέρνει σ' αὐτὰ λιμάνη
τῶν ὀνείρων τῶν χρυσῶν.

Γιὰ τὸν Στόλο, γιὰ τὸν Στόλο, ποῖος λαχεῖα δὲν θὰ πάρῃ ;...
τὰ τοῦ γένους μας ὁ πόθος, ἡ χαρὰ καὶ τὸ καμάρι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Εἰς σκέψεις εἶσαι, Περικλῆ, μεγάλας βυθισμένος
καὶ κἄπως λυπημένος.

Γιὰ πές μου, βρε, τί σὲ λυπεῖ ;
μήπως ἡ τόση προκοπὴ
καὶ ἡ δόξα τῶν συγχρόνων
τοῦ γένους φαμπαρόνων ;

Μήπως τῶν σκλάβων οἱ λυγμοὶ
καὶ οἱ βόγγοι καὶ ἀναστεναγμοὶ,
ποῦ φθάνουν ἐδῶ πέρα
ὅτ' ὁ γαλανὸν αἰθέρα ;

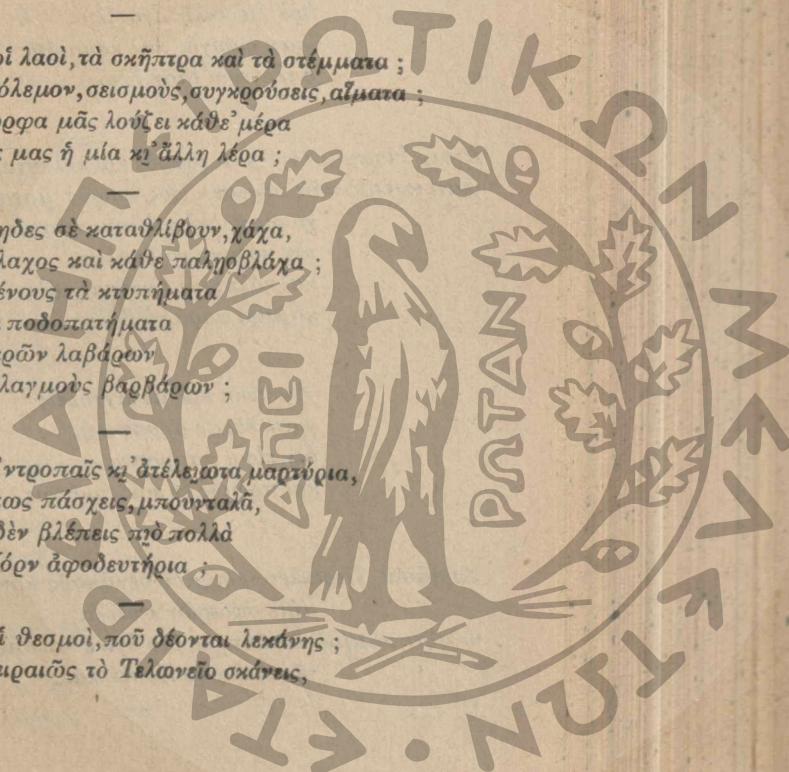
Μήπως γιὰ στενάζοντας ἀκούεις θεοιδήρας ;
μήπως ἡ συνδιάσκεψις αὐτῆς τῆς Ἀλχεθίδας ;
Μὴ τὸ Μαρόκο τᾶχατε, ποῦ συγκλονεῖ τὰ κράτη,
καὶ σένα συνταράττει ;

Μήπως σὲ θλίβουν οἱ λαοὶ, τὰ σκῆπτρα καὶ τὰ στέμματα ;
μήπως προβλέπεις πόλεμον, σεισμούς, συγκρούσεις, αἵματα ;
Μήπως γιὰ πατόκορφα μᾶς λούζει κάθε μέρα
τῆς φίλης Ρουμανίας μας ἡ μία καὶ ἄλλη λέρα ;

Μήπως οἱ Λαχοβάρηδες σὲ καταθλίβουν, χάχα,
κάθε τρανὸς παληόβλαχος καὶ κάθε παληοβλάχα ;
Τοῦ γένους τὰ κτηνήματα
καὶ τὰ ποδοπατήματα
τῶν ἱερῶν λαβάρων
μ' ἀλαγμοὺς βαρβάρων ;

Μήπως σὲ θλίβουν ἑντροπαῖς καὶ ἀτέλειωτα μαρτύρια,
ἢ μήπως πάσχεις, μπουνταλά,
γιὰτὶ δὲν βλέπεις πρὸ πολλὰ
τοῦ Χόρν ἀφοδευτήρια ;

Μήπως σὲ θλίβουν οἱ θεομοὶ, ποῦ δέονται λεκάνης ;
ἢ μήπως γιὰ τοῦ Πειραιῶς τὸ Τελωνεῖο σκάνεις ;

ὁποῦ κι' ὁ Κόντες ἐν σπουδῇ
κατέβη μόνος νὰ τὸ δῇ;

Κι' αὐτὸς, ποῦ τὰχθη τῆς Ἀρχῆς, βρὲ Περικλέτο, φέρει
καὶ σὰν ἄμνος ἐπὶ σφαγὴν τὰς ἁμαρτίας αἰρεῖ,
ὁμίλησε περιφραδῶς στὰ πλήθη τῶν ἐμπόρων
περὶ τῶν ἀχθοφόρων.

Κι' εἶπε πῶς καὶ τὸ σύστημα τὸ τῆς ἀχθοφορίας
θ' ἀλλάξῃ μετὰ χρόνον,
μήτε στὸ μέλλον ἀφορμὴ θὰ γίνῃ φασαρίας
κι' αἱματηρῶν ἀγώνων.

Καὶ τῶν ἐμπόρων ὁ χορὸς τὸ πρέπον ἐδιδάχθη,
κι' ἐσκίρτησε χειροχοιτῶν,
καὶ πάντες ἔμνησαν αὐτὸν,
τὸν τόσα φέροντ' ἄχθῃ.

Γιατὶ καὶ σὺ τὸ κάθαγμα καὶ τὰχθος τῆς ἀρούρης
μὲ σκάνεις μὲ τὸ σοβαρὸ τῆς ἐξυλινῆς σου μούρης;
Γιατὶ σὰν γέρος Ὀλυμπος ἐσοῦφρωσες τὰ φρύδια;
μήπως γιατὶ δὲν εὐπορεῖς
καὶ σὰν τοὺς ἄλλους δὲν ἔμπορεῖς
νὰ τρῶς τῆς ὄρας στρεῖδι;

Ἦθελα νᾶξερα κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ κασιδῇ,
γιατὶ καθόλου δὲν μιλεῖς,
μὰ κάνεις πῶς μελαγχολεῖς
καὶ σὰν γαῖδοῦρι ἐξοστρωτο δὲν πέφτεις στὸ γρασίδι.

Π.—Μὴ μ' ἐρωτᾷς, βρὲ Φασουλῇ...
Φ.—Θὰ σ' ἐρωτῶ γιὰ πίκρα.
Νομίζω πῶς τῆς λύπης σου τὴν ἀφορμὴ τὴν βροῖκα.
Αὐπᾶσαι γιατὶ σοῦπανε πῶς τέλος πᾶ θὰ πάρῃ
κι' ἡ δίκ' ἡ περιβόητος τοῦ Κωσταγερακάρη,
καὶ δὲν θ' ἀκούῃς τοῦ λοιποῦ τοιαύτας μαρτυρίας,
ὁποῦ τὴν βίβλον θὰ κοσμοῦν τῆς νέας ἱστορίας.

Αὐπᾶσαι καὶ μελαγχολεῖς,
βρὲ Περικλῆ Σγαρίλο,
γιατὶ φτωχὸς καὶ κουρελῆς
ἀπλόνεσαι στὸν ἥλιο.

Γιατὶ Ρωμῆος λογίζεσαι μικρὸς καὶ τελευταῖος,
γιατὶ κυττᾷς πῶς πέρασε τόσος καιρὸς ματαίως,
χωρὶς καὶ σὺ γιὰ τοὺς θεσμοὺς
τὸν κόρακα νὰ βγάλῃς,
καὶ κάλπῃ μὲ συνδυασμοὺς
καμμιὰ φορὰ νὰ βάλῃς.

Αὐπᾶσαι καὶ μελαγχολεῖς
γιατὶ καὶ σὺ δημοφιλὴς
δὲν εἶσαι πατριώτης
καὶ πρῶτος ἐν τοῖς πρῶτοις.

Αὐπᾶσαι, Περικλέτο μου, ποῦ δὲν ἀκοῦς κονμπούρρα,
μήτε σφαιρῶν θυνέλλας,
κι' οὔτε καμμιὰ κατάκτησις δὲν ἔγινε καινούρια
τῆς ἐκκεοῦς Καστέλλας.

Αὐπᾶσαι, Περικλέτο μου, ποῦ τοῦτο τὸ Βασίλειον
δὲν φλέγεται νυχθημερὸν μὲ πόλεμον ἐμφύλιον,
γιατὶ σὲ κάθε ζήτημα δὲν λὲς καὶ σὺ μιὰ γνώμη,
γιατὶ τὸν Μεγαλόσταυρο δὲν σοῦδωσαν ἀκόμη.

Γιατὶ κανένα θόρυβο δὲν κάνεις τῶνομά σου
στὼν ψήφων τὰ πράτῃρια,
γιατὶ καὶ τώρα ζωντανὸς δὲν βλέπεις τᾶγαμά σου
κοντὰ σ' ἀναβρυτήρια.

Αὐπᾶσαι γιατὶ γέραςες πενήντα χρόνα τίμιος,
στὸ κράτος, σὶ τὴν πατρίδα σου, καὶ σ' ὅλους ἐπιζήμιος,
γιατὶ γαῖδοῦρι κῦτταξες νὰ στεγασθοῦν σὲ σταβίλους
καὶ τόσο πέρασες καιρὸ ζηλεύωντας τοὺς φαύλους.

Αὐπᾶσαι, Περικλέτο μου, γιατὶ εἶσαι κουνενὲς
καὶ παληοκαφρενὲς,
γιατὶ δὲν σ' ἐνανούρισε ρητορικῆς κελάρυσμα,
καὶ μήτε τρέφεται καὶ σὺ στὰ Πρωτανεῖα χάρισμα.

Αὐπᾶσαι, Περικλέτο μου, γιατὶ καὶ σὺ τρεχάματα
δὲν εἶχες γιὰ κουμπάρους,
καὶ μήτ' ἐπίστευσες ποτὲ σὲ δράσεως προγράμματα,
ποῦ σκιάζουν τοὺς βαρβάρους.

Αὐπᾶσαι, Περικλέτο μου, γιατὶ στὰ καφρενεῖα
δὲν ἐβαλες ξεφωνητὰ γιὰ τὴν Μακεδονία,
μήτ' ἐκεραυνοβόλησες καὶ σὺ τὴν Ρουμανία.

Αὐπᾶσαι, ποῦσαι δύσπιστος καὶ δὲν πιστεύεις μ' ὅλους
σὲ νέον μέλλοντος στρατοὺς κι' ἀξιομάχους στόλους,
γιατὶ σαχλὸς λογίζεσαι τῆς οἰμῆς φαρμαρόνος
καὶ νὰ γενῇς δὲν ἔμπορεσες ἢ Κόμης ἢ Βαρόνος,
ἢ Κάιζερ ἢ Βασιλεὺς ἢ Λόρδος τῆς Ἀγγλίας,
ποδὸς δὲ λυπᾶσαι, φουκαρᾶ,
γιατὶ βραδύνουν τὰ νερά
νάλθοῦν τῆς Στυμφαλίας.

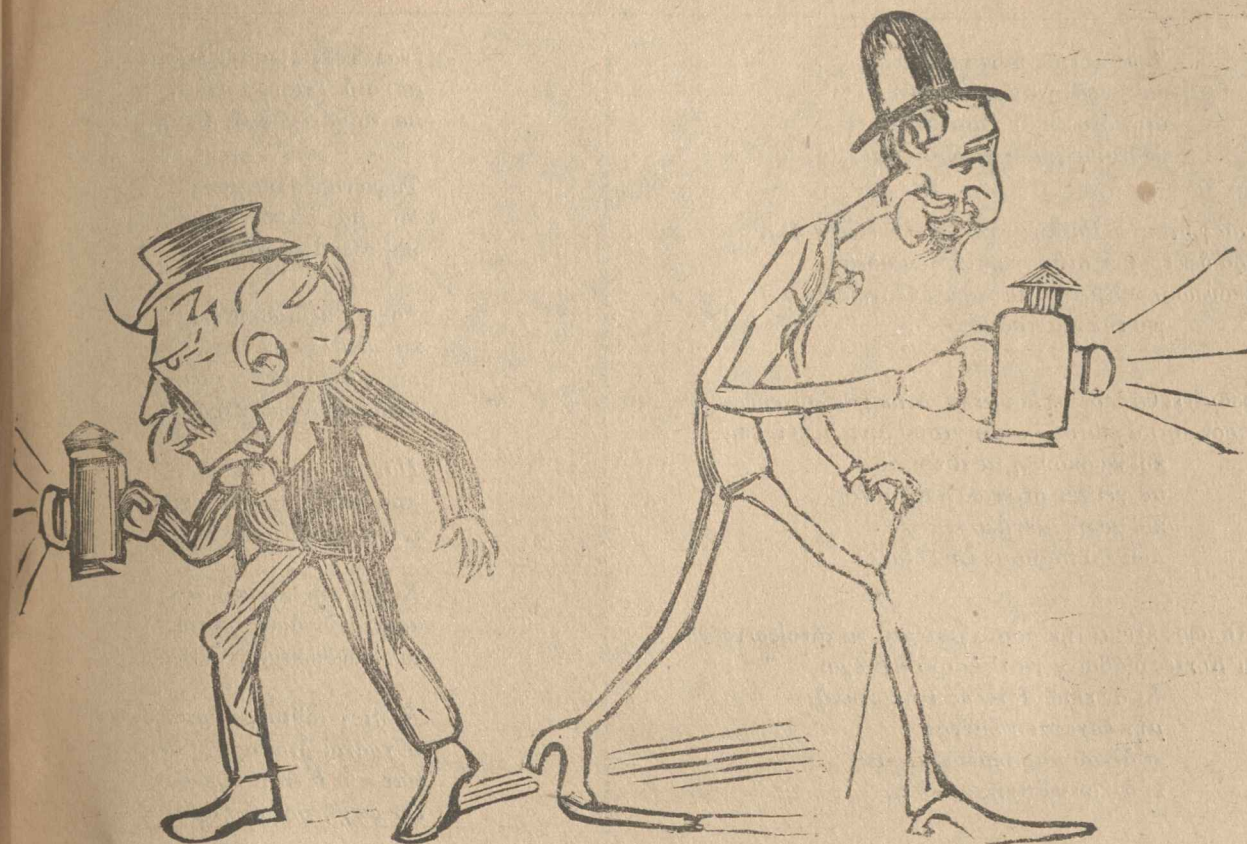
Γι' αὐτὰ λυπᾶσαι, Περικλῆ, ποῦ θέλεις χαμαλικά...
τὴν ἀφορμὴ τῆς λύπης σου νομίζω πῶς τὴν βροῖκα.

Π.—Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ λὲς δὲν μὲ θλίβει, μακροκόμη,
ἓνα μοναχὰ μὲ σκάνει
καὶ περιλῦπο μὲ κίνει,
ποῦ πολλῶν συνδυασμοὶ δὲν τελείωσαν ἀκόμη.

Καὶ τὴν δόλχα τὴν πατρίδα
τοῦτο τώρα τὴν λυπεῖ,
κι' ἐμπροστά μου χθὲς τὴν εἶδα
νὰ προβαίνει σκυνθρωπὴ.

Κύτταξέ την!... κάτω νεύει,
ὅλα μένουν ἐκρεμῇ,
καὶ σπουδαίως κινδυνεύει
τῆς πατρίδος ἡ τιμή.

Ἔχουν ὅλοι στενοχώρια,
τρῶζουν πάππων μας δστᾶ,
ὁ Δραγούμης πᾶει χώρια
κι' ὁ Φωκίων χωριστὰ.

Με φανάρια περπατοῦν
κι' ὑποψήφιο ζητοῦν.

Ὁ Κορφατὴς τώρα ρέβει,
πᾶει σ' ὅλους νὰ μιλήσῃ,
καὶ μὲ τὸ κερί γυρνεῖ
τὸν συνδυασμὸ νὰ κλείσῃ.

Ὅλοι κάνουνε καποῖτσα,
πᾶνε καὶ στὸν Ζαχαρίτσα,
ποῦχει ζάχαρι καὶ μέλι,
μὰ κι' αὐτὸς δὲν πολυθέλει.

Δάμπουν τὰ βουνὰ κι' οἱ κάμποι
κι' ἔχ' ἡ φύσις ὁργασμὸ...
λέν κι' ὁ Καλλιγὰς πῶς θάμπῃ
μέσᾳ στὸν συνδυασμὸ.

Ἡ πατρίς ἡ λευκοφόρα
μπήκε πάλι σὲ σκοτοῦρα,
κι' ὁ κύρ Μήτσος λένε τώρα
πῶς πολὺ τὰ βροῖσκει σκοῦρα.

Μὰ κι' ἐκεῖνος ὁ τρανὸς
Πειραιώτης Ἀνγινὸς
δὲν εἰσεύρουν τί θὰ κάμῃ
καὶ ποῖον τάχα θὰ συνδράμῃ.

Καὶ γιὰ τοῦτον συζητοῦν
καὶ τὸν Ἀνγινὸ ὁρωτοῦν
ἀν τὸν Μήτσο θὰ ψηφίσῃ
καὶ τὸν Κόντε δὲν θ' ἀφήσῃ.

Ἔνας τέτοιος δυνατὸς
τάχα ποῖον ὁποστηρίζει;
ποῖος εἰσεύρει τί κι' αὐτὸς
κατὰ φρένα μερμηρίζει;

Ὁ πατὴρ τῶν Κορυβάντων,
ποῦ σ' ἐμπαίζουν χαιρεκάκως,
ἂς ἰδοῦμε τέλος πάντων
τί θὰ κάνῃ κι' ὁ Κυριάκος.

Μὲς στὸς χρόνους τοὺς φρικτοὺς
ἡ τιμὴ τῆς θείας γῆς
στέκει πάλι σὲ μικτοὺς
καὶ παρθένους ἀμιγεῖς.

Δυστυχὴς!... παρηγορία
μόνη σοῦμαινε νὰ λὲς
τῶν μικτῶν τὴν ἱστορία
καὶ τῆς κάλπης τῆς χολαῖς.

Μόνη σου τὸν δρόμο πήρες
καὶ ξανάλθες μοναχῇ,
δὲν εἶν' εὐκόλως ἡ θύρα
γιὰ συνδυασμοὺς φτωχῇ.

Κι' ἀν τὴν πόρτα μου κυπήσῃς,
ὁ πατὴρ μου Μιχαῖλ,
πῶς θ' ἀνοίξῃ μὴν ἐλπίσης,
θὰ σοῦ πῶ νὰ πᾶς ἄλλοι.

Ἔνας κι' ἄλλος τόρ' ἀνοίγεται
νὰ σοῦ δώσῃ συνδρομῇ,
καὶ κανεὶς δὲν συγκινεῖται
μὲ τῆς κάλπης τὴν τιμῇ.

Γιὰ συνδυασμοὺς σημαίνει
ἀναστάσεις καμπάνια,
καὶ μὲ τούτους περιμένεις
τοῦρανοῦ νὰ φᾶς τὸ μάννα.

Τοὺς κυτιᾶς ὑπερηφάνως
καὶ χροᾶς μαθαίνεις νέα,
ὅτι μόνος κ' ὁ Ρωμάνος
βάζει κάλπῃ στήν Κραναία.

Θλίβομαι γιὰ τὴν κ' ὁ Ράλλης, ποῦ τὸν λένε νέον Δία,
ἕως τώρα δὲν ἐβγήκε στήν γνωστὴ περιοδεία,
γιὰ ν' ἀκούσωμε κ' ἐκεῖνος τί τοὺς ἐκλογεῖς θὰ πῇ
γιὰ τὴν νέα προκοπή.

Τὸν προσμένει Θεσσαλία, Ρούμελη, Μωρηᾶς καὶ νῆσοι,
μ' ἕνα πρόγραμμα καινούριο τὸν ντουγιᾶ νὰ συγκινήσῃ,
καὶ νὰ σκούξῃ μὲ τὴν τρόπο
θὰ γενοῦν στρατοὶ καὶ στόλοι,
καὶ χωρὶς μεγάλο κόπο
πῶς θὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

Φ.— Κάποιος κυτῖ τὴν πόρτα μου καὶ νὰ τ' ἀνοίξω τρέχω...
ἂν εἶσαι Κόντες διάβαινε γιὰ τὸ καιρὸ δὲν ἔχω.
Κ' ἂν εἶσαι Ράλλης μὴν κυτῖς,
μὴν ἔρχεσαι σ' ἐμένα,
κ' ἄλλου παρακαλῶ νὰ πᾶς,
κ' ἄλλου νὰ βρῇς κανένα.

Γνωρίζω πῶς κ' ὁ κύριος Προθυπουργὸς κ' ὁ Ράλλης
κοιμοῦνται σὰν τὸν Ἡρακλῆ στὰ πόδια τῆς Ὀμφάλης,
γνωρίζω πῶς κ' οἱ δύο τῶν ἐκλογῶν τὸν κλύδωνα
θὰ βγάλουνε προγράμματα
μὲ τόσα νέα πρόματα,
ὅμως ἐγὼ δὲν πείθομαι, κ' αὐτὰ τὰ λέν' στὸν κλήδωνα.

Μὴ μοῦ δείχνετε κορδόνα, μήτε κλάδους τῆς ἐλῆας,
δὲν θὰ πείσετε κ' ἐμένα...
ἔμαθα κ' ὁ Βασιλεὺς
πῶς ἐπῆγε μὲς στήν Βιέννα,
κ' ἴσως ὁ Φραγκίσκος γράψῃ τοῦ Δραγούμη, Περικλέτο,
νᾶμπη μέσα στοῦ κυρίου Θεοτόκη τὸ μπουκέτο.

Πιθανὸν πολλοὶ τὸ κρίνουν,
καὶ μ' ἔχουν βρῆ τερεκέ,
στοὺς συνδυασμοὺς νὰ γίνουν
κ' ἐπεμβάσεις ξενικαί.

Πῶς λυποῦμαι καὶ τὸν Κόντε καὶ τὸν Μῆτσο, φίλε Κόμη,
ὅπου δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τοὺς συνδυασμοὺς ἀκόμη.
Κύτῃξε τὸ Κορφοτιάκι πῶς στὸν Πειραιᾶ πηγαίνει
καὶ στὸ Τελωνεῖο μπαίνει.

Μὲς στήν τόση καταφρόνια
ἦταν φαίνεται γραφτὸ
νὰ μᾶς γίνῃ μετὰ χρόνα
τέτοιο θαῦμα σὰν κ' αὐτό.

Ποιὸς καὶ τοῦτο τὸ πιστεύει;
αὐταπάρνησις σπανία...
ἕνας Κόντες νὰ κατέβῃ
γιὰ νὰ δῇ τὰ Τελωνεῖα.

Ἕνας Κόντες τρεῖς ζολλ
γι' ἀχθοφόρους νὰ μιλῇ.
Τὸ σταυρὸ σου ξανακάνε...

ἕνας Κόντες καθὼς πρέπει
μὲς στὸ Τελωνεῖο νᾶναι
καὶ τὸ χάλι του νὰ βλέπῃ.

Τώρα νοιώσαμε καλά
πῶς μᾶς λείπουνε πολλὰ
καὶ τσεβέλα μὲ μαλά.

Τώρα βάλαμε κεφάλι,
καὶ μὲ βλέμματ' αἰτῶν
τώρα βλέπομε τὸ χάλι
Τελωνεῖων καὶ Στρατῶν.

Πᾶνε καὶ τὰ Τελωνεῖα,
πρὶν πολλὸς παρέλθῃ χρόνος
τέλεια θὰ γίνουν, τέρας.

Κ' ἀπὸ τὴν Μακεδονία
καρτεροῦν ἀνυπομόνους
τῶν συνδυασμῶν τὸ πέρας.

Κ' ὅταν τοὺτους συμπληρώσουν
οἱ τρανοὶ Μαχαραγάδες,
τότε πᾶ θ' ἀναπτερώσουν
τὴν ψυχὴ τῶν οἱ Ραγιάδες.

Π.— Τὸν ἵππον ἂς ἱππεύσωμεν
φρενημιῶντος Ἀρη,
καὶ πρὸς τὴν δίκην σπεύσωμεν
τοῦ Κωστιαγερακάρη,
ποῦ τέλος πᾶ θὰ πάρῃ.

Κ' ἐκεῖνος στοῦ Συντάγματος ἐτρόφῃσε τὸν πλῆθος
τὸ Σύνταγμα τὸν ἔκανε φιλόσοφον καὶ τοῦτον,
τοῦδωσε πτήσεις τολμηρὰς,
πνεῦμα καὶ πολυμάθειαν,
κ' ἔγινε τέλος μαχαιρὰς
μὲ στωικὴν ἀπάθειαν.

Φ.— Κρῖμα, ποῦ δίχως κεφαλὴν μοῦ λένε πῶς θὰ μὴν
ἐνὼ μποροῦσε κεφαλὴ περιβλεπτοῦς νὰ γίνῃ,
κ' ἀθῶος ἂν ἀφίνετο μὲς στὸν ντουγιᾶ τὸν πλῆθος
μόνο μ' ἐκεῖνον θάδελα συνδυασμὸ νὰ κάνω.

Π.— Δοιπὸν στήν δίκην σπεύσωμεν τοῦ Κωστιαγερακάρη
κ' ὅσοι δαὲ τρεῖς, ζαγάρι.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς τὸ γνωστὸν Ὁδεῖον μεγάλη συναυλία
τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας πραγματικῶς τέλεια
τοῦ Χωραφᾶ τοῦ Γειώργη, μαεστρὸν στὸ βιολί,
ποῦ μὲ τῆς δοξαριᾶς του τρελλαίνονται πολλοί.

Ἀλεξάνδρου Ματαράγκα θάβρουν τὰ Μαργαρίτα
ἤγουν ἱδμοὶ ποιημάτων γιὰ συγχαρητήρια.

Σπεύσωμεν μετ' αἰσθήματος κ' ἀγάπης διαπύρον
στὸν Ἰφιτον τῶν ἀθλητῶν, Σύλλογον τοῦ Καίρου.
Ἐκ μέρους του μετὰ μικρὸν στὸ Καίρον τελώνται
Ἀγῶνες Παναγιῶντιοι, κ' εἰς τοὺτους προσκαλοῦνται
τῶν ἀθλητῶν καὶ γυμναστῶν καὶ παλαιστῶν τὰ πλεῖστα
κ' ὁ Φασουλῆς φαιμελικῶς κ' ἐκεῖνος προσεκήλθῃ.